

Μέλλον για την Αμερική και η 18η Ιουλίου 2020 - Αριθμός Τρία

Μακάριοι είναι οι οφθαλμοί που βλέπουν και τα ώτα που ακούουν

Jeff Pippenger

2023-08-25

Οι γραμμές των μεταρρυθμιστικών κινήματων αποτελούν κλειδί για την κατανόηση των «επτά βροντών» της Αποκάλυψης δέκα. Οι «επτά βροντές» αντιπροσωπεύουν την ιστορία της ενδυνάμωσης του αγγέλματος του πρώτου αγγέλου από τις 11 Αυγούστου 1840 έως τη Μεγάλη Απογοήτευση της 22ας Οκτωβρίου 1844. Το δέκατο κεφάλαιο παρέχει τρεις εσωτερικές μαρτυρίες μέσα στο ίδιο το κεφάλαιο προς υποστήριξη αυτής της κατανόησης.

«Το κίνημα της Παρουσίας των ετών 1840–44 υπήρξε ένδοξη εκδήλωση της δυνάμεως του Θεού· το μήνυμα του πρώτου αγγέλου μεταφέρθηκε σε κάθε ιεραποστολικό σταθμό του κόσμου, και σε ορισμένες χώρες εκδηλώθηκε το μεγαλύτερο θρησκευτικό ενδιαφέρον που έχει παρατηρηθεί σε οποιαδήποτε χώρα από τη Μεταρρύθμιση του δεκάτου έκτου αιώνα· αλλά όλα αυτά πρόκειται να ξεπεραστούν από το ισχυρό κίνημα υπό την τελευταία προειδοποίηση του τρίτου αγγέλου.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 611.

Το μήνυμα του πρώτου αγγέλου μεταφέρθηκε στον κόσμο από το 1840 και εξής. Ο Ουράις Σμιθ εκφράζει την κατανόηση των πρωτοπόρων, σε συμφωνία με την Αδελφή Γουάιτ. Ο Σμιθ αναγνωρίζει ότι ο πρώτος άγγελος έφθασε το 1798 και δείχνει ότι ήταν ο πρώτος άγγελος εκείνος που κατέβηκε το 1840. Ο Σμιθ και οι πρωτοπόροι απλώς δεν είχαν διακρίνει τη διαφορά ανάμεσα στην έλευση ενός μηνύματος και στην ενδυνάμωσή του. Ο Σμιθ δηλώνει σαφώς ότι, όταν ο άγγελος της Αποκάλυψης δέκα έθεσε το ένα πόδι στη θάλασσα και το άλλο στη γη, αυτό προσδιόριζε το μήνυμα που μεταφερόταν στον κόσμο.

«Το 1798, λοιπόν, έπαυσε ο περιορισμός κατά της διακηρύξεως ότι η ημέρα του Χριστού είναι πλησίον· το 1798 άρχισε ο καιρός του τέλους, και η σφραγίδα αφαιρέθηκε από το μικρό βιβλίο. Από εκείνη την περίοδο, λοιπόν, ο άγγελος της Αποκαλύψεως 14 εξήλθε κηρύττοντας ότι ήλθε η ώρα της κρίσεως του Θεού· και είναι επίσης από τότε που ο άγγελος του κεφαλαίου 10 έλαβε τη θέση του επάνω στη θάλασσα και στη γη, και ορκίστηκε ότι χρόνος δεν θα υπάρχει πλέον. Για την ταυτότητά τους δεν μπορεί να υπάρξει καμία αμφιβολία· και όλα τα επιχειρήματα που συμβάλλουν στον εντοπισμό του ενός, είναι εξίσου ισχυρά και στην περίπτωση του άλλου. Δεν χρειάζεται να εισέλθουμε εδώ σε καμία επιχειρηματολογία για να δείξουμε ότι η παρούσα γενεά γίνεται μάρτυρας της εκπληρώσεως αυτών των δύο προφητειών. Με το κήρυγμα της παρουσίας, και μάλιστα από το 1840 έως το 1844, άρχισε η πλήρης και λεπτομερής εκπλήρωσή τους. Η στάση αυτού του αγγέλου, με το ένα πόδι επάνω στη θάλασσα και το άλλο επάνω στη γη, δηλώνει την ευρεία έκταση της διακηρύξεώς του διά θαλάσσης και διά ξηράς. Αν το μήνυμα αυτό είχε προορισθεί μόνο για μία χώρα, θα ήταν αρκετό ο άγγελος να λάβει τη θέση του μόνο επάνω στη γη. Αλλά έχει το ένα πόδι επάνω στη θάλασσα, από το οποίο μπορούμε να συμπεράνουμε ότι το μήνυμά του θα διέσχιζε τον ωκεανό

και θα επεκτεινόταν στα διάφορα έθνη και διαμερίσματα της υδρογείου· και το συμπέρασμα αυτό ενισχύεται από το γεγονός ότι η διακήρυξη της Παρουσίας, στην οποία έγινε παραπάνω αναφορά, πράγματι έφθασε σε κάθε ιεραποστολικό σταθμό του κόσμου. Περισσότερα επ' αυτού υπό το κεφάλαιο 14.» Uriah Smith, Thoughts on Daniel and the Revelation, 521.

Επομένως, το πρώτο εδάφιο του δέκατου κεφαλαίου προσδιορίζει την 11η Αυγούστου 1840, διότι τότε η προειπωμένη λήξη της οθωμανικής υπεροχής έπαυσε, σε συμφωνία με την προφητεία του ένατου κεφαλαίου της Αποκάλυψης. Η αδελφή Γουάιτ δηλώνει:

«Κατά το έτος 1840, μία ακόμη αξιοσημείωτη εκπλήρωση προφητείας προκάλεσε ευρύτατο ενδιαφέρον. Δύο έτη νωρίτερα, ο Ιωσίας Λιτς, ένας εκ των επιφανεστέρων κηρύκων της δευτέρας παρουσίας, είχε δημοσιεύσει ερμηνευτική έκθεση επί του κεφαλαίου 9 της Αποκαλύψεως, προλέγοντας την πτώση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Κατά τους υπολογισμούς του, η δύναμις αυτή επρόκειτο να ανατραπεί... την 11η Αυγούστου 1840, οπότε η οθωμανική ισχύς εν Κωνσταντινουπόλει δύναται να αναμένεται ότι θα συντριβεί. Και τούτο, πιστεύω, θα αποδειχθεί ότι είναι ούτως.»

«Κατά τον ακριβώς προσδιορισμένο χρόνο, η Τουρκία, διά των πρεσβευτών της, αποδέχθηκε την προστασία των συμμαχικών δυνάμεων της Ευρώπης και έτσι έθεσε τον εαυτό της υπό τον έλεγχο χριστιανικών εθνών. Το γεγονός εκπλήρωσε ακριβώς την προφητεία. Όταν αυτό έγινε γνωστό, πλήθη πείσθηκαν για την ορθότητα των αρχών της προφητικής ερμηνείας που είχαν υιοθετήσει ο Μίλλερ και οι συνεργάτες του, και δόθηκε θαυμαστή ώθηση στο κίνημα της δευτέρας παρουσίας. Άνδρες μορφώσεως και κύρους ενώθηκαν με τον Μίλλερ, τόσο στο να κηρύττουν όσο και στο να δημοσιεύουν τις απόψεις του, και από το 1840 έως το 1844 το έργο επεκτάθηκε ταχέως.» The Great Controversy, 334, 335.

Το πρώτο εδάφιο του δέκατου κεφαλαίου αναφέρεται στο 1840, και στο δέκατο εδάφιο βλέπουμε τον Ιωάννη πικρά απογοητευμένο στις 22 Οκτωβρίου 1844. Ο Ιωάννης αντιπροσώπευε εκείνους που μετέφεραν το μήνυμα του μικρού βιβλίου στον κόσμο, μόνο και μόνο για να υποστούν την πικρή απογοήτευση στις 22 Οκτωβρίου 1844. Τα εδάφια ένα έως δέκα αντιπροσωπεύουν την ιστορία από το 1840 έως το 1844. Αυτή είναι μία εσωτερική μαρτυρία μέσα στο δέκατο κεφάλαιο.

Ο άλλος μάρτυρας είναι ο Ιωάννης, ο οποίος τρώγει το μικρό βιβλίο, και αυτό είναι γλυκό στο στόμα του, συμβολίζοντας την αποδοχή εκ μέρους του του μηνύματος της 11ης Αυγούστου 1840, και έπειτα έγινε πικρό στην κοιλία του κατά τη Μεγάλη Απογοήτευση της 22ας Οκτωβρίου 1844.

Και έλαβα τὸ βιβλαρίδιον ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ ἀγγέλου, καὶ κατέφαγον αὐτό· καὶ ἦτο ἐν τῷ στόματί μου γλυκὸ ὡς μέλι· καὶ ὅτε ἔφαγον αὐτό, ἐπικράνθη ἡ κοιλία μου. Αποκάλυψις 10:10.

Το δέκατο εδάφιο παρουσιάζει σε ένα μόνο εδάφιο την ίδια την ιστορία της περιόδου 1840 έως 1844. Αυτό αποτελεί τη δεύτερη εσωτερική μαρτυρία μέσα στο κεφάλαιο ότι οι «επτά βροντές» αντιπροσωπεύουν εκείνη την ιστορία. Η Αδελφή White έχει ήδη προσδιορίσει ότι οι «επτά βροντές» αντιπροσωπεύουν μια σκιαγράφιση γεγονότων που έλαβαν χώρα υπό τα αγγέλματα του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου. Το άγγελμα του δευτέρου αγγέλου έληξε κατά τη μεγάλη απογοήτευση, επομένως οι «επτά βροντές» αντιπροσωπεύουν ακριβώς την ίδια ιστορία. Τρεις εσωτερικές μαρτυρίες υποστηρίζουν την αλήθεια ότι η ιστορία από τις 11 Αυγούστου 1840 έως τη

Μεγάλη Απογοήτευση της 22ας Οκτωβρίου 1844 είναι η προφητική ιστορία που τονίζεται στο δέκατο κεφάλαιο της Αποκάλυψης.

Έπειτα, στο τελευταίο εδάφιο, σε συμφωνία με την αλήθεια που συνδέεται με τις «επτά βροντές», δίδεται εντολή για την παρουσίαση του μηνύματος και ότι αυτή ακριβώς η ιστορία πρέπει να επαναληφθεί.

Και μου είπε: Πρέπει πάλιν να προφητεύσης ενώπιον πολλών λαών και εθνών και γλωσσών και βασιλείων. Αποκάλυψις 10:11.

Οι επτά βροντές προσδιορίζουν ότι η αρχή του Αντβεντισμού, αρχίζοντας όταν το μήνυμα που είχε αποσφραγιστεί στον «καιρό του τέλους» έλαβε δύναμη, θα απεικόνιζε το τέλος του Αντβεντισμού, όταν το μήνυμα που είχε αποσφραγιστεί το 1989 θα ελάμβανε δύναμη με την κάθοδο, όχι του αγγέλου της Αποκάλυψης 10, αλλά του καταβαίνοντος αγγέλου της Αποκάλυψης 18. Ο άγγελος της Αποκάλυψης 18 κατέβηκε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 και τώρα πλησιάζουμε προς την ολοκλήρωση της ιστορικής επανάληψης της περιόδου 1840 έως 1844.

Αυτές οι παρατηρήσεις επί του δεκάτου κεφαλαίου βρίσκονται επί έτη στη δημόσια σφαίρα. Εκείνο που ουδέποτε αναγνωρίστηκε έως προσφάτως είναι ότι, μαζί με εκείνη την ιερή ιστορία, υπάρχει και μία άλλη ιερή ιστορία, η οποία είναι ενσωματωμένη εντός αυτής. Η ιστορία αυτή θα αναγνωρισθεί μόνον από εκείνους που αποδέχονται την αρχή του Άλφα και του Ωμέγα, η οποία ταυτοποιεί το τέλος ενός πράγματος με την αρχή ενός πράγματος. Η ενσωματωμένη ιστορία εντός της ιερής ιστορίας αρχίζει με μία απογοήτευση και καταλήγει στη Μεγάλη Απογοήτευση. Η ιστορία του 1843 έως 1844 αποτελεί μία ιδιαίτερη γραμμή ιστορίας, η οποία βρίσκεται εντός, αλλά διακρίνεται από, την ιστορία του 1840 έως 1844. Τόσο η Αδελφή Γουάιτ όσο και ο Χριστός αναφέρονται σε αυτή τη γραμμή ιστορίας.

«Όλα τα μηνύματα που δόθηκαν από το 1840–1844 πρέπει να καταστούν ισχυρά τώρα, διότι υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που έχουν χάσει τον προσανατολισμό τους. Τα μηνύματα πρέπει να μεταδοθούν σε όλες τις εκκλησίες. »

Ο Χριστός είπε: «Μακάριοι οι οφθαλμοί σας, διότι βλέπουν, και τα ώτα σας, διότι ακούουν. Διότι αληθώς σας λέγω, ότι πολλοί προφήτες και δίκαιοι επεθύμησαν να ιδούν εκείνα τα οποία σεις βλέπετε, και δεν τα είδαν· και να ακούσουν εκείνα τα οποία σεις ακούετε, και δεν τα ήκουσαν» [Matt. 13:16, 17]. Μακάριοι οι οφθαλμοί οι οποίοι είδαν τα πράγματα που εθεάθησαν το 1843 και το 1844.

«Το μήνυμα δόθηκε. Και δεν θα πρέπει να υπάρξει καμία καθυστέρηση στην επανάληψη του μηνύματος, διότι τα σημεία των καιρών εκπληρώνονται· το τελικό έργο πρέπει να γίνει. Ένα μεγάλο έργο θα επιτελεσθεί σε σύντομο χρόνο. Σύντομα θα δοθεί, κατά τον διορισμό του Θεού, ένα μήνυμα που θα διογκωθεί σε δυνατή κραυγή. Τότε ο Δανιήλ θα σταθεί στον κλήρο του, για να δώσει τη μαρτυρία του.» Manuscript Releases, τόμος 21, 437.

Οι «προφήται και δίκαιοι» επεθύμησαν να ιδούν εκείνα τα πράγματα τα οποία «εθεάθησαν το 1843 και το 1844». Ο Ιησούς αναφέρθηκε σε αυτή την ιερή ιστορία σε δύο ευαγγέλια, αλλά κάθε αναφορά έγινε σε διαφορετικό πλαίσιο.

Και ἐλάλησε πρὸς αὐτοὺς πολλὰ διὰ παραβολῶν, λέγων· Ἴδού, ἐξῆλθεν ὁ σπεῖρων τοῦ σπείρειν· καὶ ἐν τῷ σπείρειν αὐτόν, ἄλλα μὲν ἔπесαν παρὰ τὴν ὁδόν, καὶ ἐλθόντα τὰ πετεινὰ κατέφαγεν αὐτά· ἄλλα δὲ ἔπесαν ἐπὶ τὰ πετρώδη, ὅπου οὐκ εἶχον γῆν πολλήν· καὶ εὐθέως ἐξανέτειλαν, διὰ τὸ μὴ ἔχειν βάθος γῆς· ἡλίου δὲ ἀνατείλαντος ἐκαυματίσθησαν, καὶ διὰ τὸ μὴ ἔχειν ῥίζαν ἐξηράνθησαν· ἄλλα δὲ ἔπесαν ἐπὶ τὰς ἀκάνθας, καὶ ἀνέβησαν αἱ ἄκανθαι καὶ ἀπέπνιξαν αὐτά· ἄλλα δὲ ἔπесαν ἐπὶ τὴν γῆν τὴν καλήν, καὶ ἐδίδου καρπὸν, ὃ μὲν ἑκατόν, ὃ δὲ ἐξήκοντα, ὃ δὲ τριάκοντα. Ὁ ἔχων ὄτα ἀκούειν ἀκουέτω. Καὶ προσελθόντες οἱ μαθηταὶ εἶπον αὐτῷ· Διὰ τί ἐν παραβολαῖς λαλεῖς αὐτοῖς; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· Ὅτι ὑμῖν δέδοται γινῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ἐκείνοις δὲ οὐ δέδοται. Ὅστις γὰρ ἔχει, δοθήσεται αὐτῷ, καὶ περισσευθήσεται· ὅστις δὲ οὐκ ἔχει, καὶ ὃ ἔχει ἀρθήσεται ἀπ’ αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ἐν παραβολαῖς αὐτοῖς λαλῶ· ὅτι βλέποντες οὐ βλέπουσι, καὶ ἀκούοντες οὐκ ἀκούουσιν, οὐδὲ συνίουσι. Καὶ ἀναπληροῦνται ἐπ’ αὐτοῖς ἡ προφητεία Ἡσαΐου, ἡ λέγουσα· Ἀκοῆ ἀκούσετε, καὶ οὐ μὴ συνήτε· καὶ βλέποντες βλέπετε, καὶ οὐ μὴ ἴδητε· ἐπαχύνθη γὰρ ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου, καὶ τοῖς ὠσὶ βαρέως ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμμυσαν· μήποτε ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ τοῖς ὠσὶν ἀκούσωσι, καὶ τῇ καρδίᾳ συνῶσι, καὶ ἐπιστρέψωσι, καὶ ἰάσομαι αὐτούς. Ὑμῶν δὲ μακάριοι οἱ ὀφθαλμοί, ὅτι βλέπουσι· καὶ τὰ ὄρα ὑμῶν, ὅτι ἀκούουσι. Ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν ὅτι πολλοὶ προφῆται καὶ δίκαιοι ἐπεθύμησαν ἰδεῖν ἃ βλέπετε, καὶ οὐκ εἶδαν· καὶ ἀκοῦσαι ἃ ἀκούετε, καὶ οὐκ ἤκουσαν. Κατὰ Ματθαῖον 13:3–17.

Ο Ἰησοῦς, στο κατά Ματθαῖον, ἐνὸς μιλά για τὴν ἐπίδραση τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ καλεῖ τοὺς ἀνθρώπους νὰ «ἀκούσουν», ἐπισημαίνει ὅτι οἱ Λαοδικεῖς, οἱ ὁποῖοι ἀπορρίπτουν τὸ μήνυμα ποὺ οἱ προφῆτες ἐπιθύμησαν νὰ δουν, παριστάνονταν στο ἕκτο κεφάλαιο τοῦ Ἡσαΐα. Το Future for America ἔχει ἐπανειλημμένως παρουσιάσει τὸ ἕκτο κεφάλαιο τοῦ Ἡσαΐα στο πλαίσιο τῆς 11ης Σεπτεμβρίου 2001, διότι με τὴν ἐπίθεση τοῦ Ἰσλάμ κατὰ τὴν ἡμερομηνία ἐκείνη ὁ ἰσχυρὸς ἄγγελος τῆς Ἀποκάλυψης δεκαοκτῶ κατέβηκε καὶ φώτισε τὴ γῆ με τὴ δόξα τοῦ. Οἱ προφῆτες ὅλοι συμφωνοῦν μεταξύ τους, καὶ στο ἐδάφιο τρία τοῦ ἕκτου κεφαλαίου τοῦ Ἡσαΐα βρισκόμαστε τὴν ἀμεση ἀναφορὰ σε αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν ἄγγελο.

Κατὰ τὸ ἔτος καθ’ ὃ ἀπέθανεν ὁ βασιλεὺς Ὀζίας, εἶδον καὶ τὸν Κύριον καθήμενον ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ καὶ ἐπηρμένου, καὶ τὸ κράσπεδον τοῦ ἱματίου αὐτοῦ ἐγέμιζε τὸν ναόν. Ὑπεράνω αὐτοῦ εἰστήκεισαν σεραφίμ· ἕκαστον εἶχεν ἐξ πτέρυγας· μετὰ τῶν δύο ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ μετὰ τῶν δύο ἐκάλυπτε τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ μετὰ τῶν δύο ἐπέτατο. Καὶ ἔκραζεν τὸ ἐν πρὸς τὸ ἕτερον, καὶ ἔλεγον· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, Κύριος Σαβαώθ· πᾶσα ἡ γῆ εἶναι πλήρης τῆς δόξης αὐτοῦ. Ἡσαΐας 6:1–3.

Ἡ γῆ φωτίζεται ἀπὸ τὴ δόξα τοῦ ὅταν ὁ ἄγγελος τοῦ δέκατου ὄγδοου κεφαλαίου τῆς Ἀποκαλύψεως καταβαίνει, καὶ ὁ Ἡσαΐας παρέχει ἓνα ἀκόμη σημαντικό κλειδί ὅταν μας πληροφορεῖ ὅτι τὸ ὄραμά του γιὰ τὸ ἀγιαστήριο ἔλαβε χώρα κατὰ τὸ ἔτος ποὺ πέθανε ὁ βασιλιάς Ὀζίας. Ὁ βασιλιάς Ὀζίας εἶχε ἐπιχειρήσει νὰ ἐπιτελέσει τὸ ἔργο ἱερέα μέσα στον ναό. Οὐδόντα ἱερεῖς καὶ ὁ ἀρχιερέας τοῦ ἀντιστάθηκαν, ὥστε νὰ μὴν τὸ πράξει, ἕως ὅτου ὁ Κύριος τὸν ἐπληξε με λέπρα στο μέτωπό του. Ἐλαβε τὸ χάραγμα τοῦ θηρίου ἐπειδὴ ἐπιχείρησε νὰ συνδυάσει τὴν κρατικὴν τοῦ ἐξουσία με τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐξουσία. Δὲν πέθανε ἀμέσως· ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸν θρόνο καὶ ἀντικαταστάθηκε, καὶ με τὴν πάροδο χρόνου τελικῶς πέθανε στὶς 11 Σεπτεμβρίου 2001. Ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἀντιβεντιστῶν πεθαίνει προοδευτικῶς, ὅπως καὶ ἡ Ἰουδαϊκὴ ἐκκλησία κατὰ τὸν καιρὸ

του Χριστού. Αλλά στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 ο Αντβεντισμός, ο οποίος είχε ήδη απορρίψει το μήνυμα των τελευταίων έξι εδαφίων του Δανιήλ ένδεκα, έφθασε στο τέλος του ως το Προτεσταντικό κέρασ των Ηνωμένων Πολιτειών, και εκείνοι που αντιπροσωπεύονταν από τον Ησαΐα εκλήθησαν τότε να μεταφέρουν το μήνυμα που αντιπροσωπεύεται από την πρώτη φωνή του δέκατου όγδοου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως.

Και εισήλθε κατόπιν αυτού ο Αζαρίας ο ιερέυς, και μαζί του ογδόντα ιερείς του Κυρίου, άνδρες ανδρείοι· και αντιστάθηκαν στον βασιλέα Οζία και του είπαν: Δεν ανήκει σε σένα, Οζία, να θυμιάζεις στον Κύριο, αλλά στους ιερείς, τους υιούς του Ααρών, που είναι καθιερωμένοι να θυμιάζουν· εξέλθε από το αγιαστήριο, διότι παρέβης· και τούτο δεν θα είναι προς τιμήν σου από τον Κύριο τον Θεό. Τότε ο Οζίας οργίσθηκε, έχοντας στο χέρι του θυμιατήρι για να θυμιάσει· και ενώ οργιζόταν κατά των ιερέων, η λέπρα ανέτειλε στο μέτωπό του ενώπιον των ιερέων, στον οίκο του Κυρίου, πλησίον του θυσιαστηρίου του θυμιάματος. Και ο Αζαρίας ο αρχιερέυς, και όλοι οι ιερείς, τον κοίταξαν, και ιδού, ήταν λεπρός στο μέτωπό του· και τον έσπευσαν να εξέλθει από εκεί· μάλιστα και ο ίδιος έσπευσε να εξέλθει, επειδή ο Κύριος τον είχε πατάξει. Και ο βασιλεύς Οζίας ήταν λεπρός έως την ημέρα του θανάτου του, και κατοικούσε σε ξεχωριστό οίκο, ως λεπρός· διότι είχε αποκοπεί από τον οίκο του Κυρίου· και ο Ιωθάμ ο υιός του ήταν επικεφαλής του βασιλικού οίκου, κρίνοντας τον λαό της γης. Β΄ Χρονικών 26:17–21.

Είναι σημαντικό να αναγνωριστεί ότι το προτεσταντικό κέρασ αφαιρέθηκε από την Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, διότι υπάρχουν τρία κύρια στοιχεία στην αποσφράγιση του μηνύματος της Αποκάλυψης κατά τις έσχατες ημέρες. Το ένα είναι η παράλληλη ιστορία του κέρατος του Ρεπουμπλικανισμού και του κέρατος του Προτεσταντισμού. Το άλλο στοιχείο που πρέπει να αναγνωριστεί είναι η σημασία των επτά εκκλησιών, και βεβαίως το τρίτο είναι οι «επτά βροντές». Και τα τρία προφητικά στοιχεία συγκροτούν το μήνυμα που αποσφραγίζεται, και είναι αναγκαίο να αναγνωριστεί ότι, ακριβώς όπως η Ιουδαϊκή εκκλησία παραμερίστηκε κατά τον καιρό του Χριστού, έτσι και ο Αντβεντισμός παραμερίζεται κατά τις «έσχατες ημέρες».

Ο Ησαΐας προσφέρεται να μεταφέρει ένα μήνυμα προς τον άπιστο εκλεκτό λαό του Θεού στην εποχή του, και ο Ιησούς χρησιμοποιεί τα ίδια λόγια για να αντιμετωπίσει την ίδια κατάσταση στη δική Του εποχή. Ένας εκλεκτός λαός της διαθήκης παραμερίζεται, και αυτοί αρνούνται να «ακούσουν» και να θεραπευθούν.

Και είπε, Πήγαινε και πες προς αυτόν τον λαό: Με την ακοή βεβαίως θα ακούσετε, αλλά δεν θα καταλάβετε· και βλέποντας βεβαίως θα δείτε, αλλά δεν θα αντιληφθείτε. Πάχυνε την καρδιά αυτού του λαού, και βάρυνε τα αυτιά τους, και κλείσε τα μάτια τους· μήπως δουν με τα μάτια τους, και ακούσουν με τα αυτιά τους, και καταλάβουν με την καρδιά τους, και επιστρέψουν, και θεραπευθούν. Ησαΐας 6:9, 10.

Το έργο που αναλαμβάνει ο Ησαΐας είναι το έργο που ανέλαβαν ο Ιωάννης και ο Ιεζεκιήλ όταν έφαγαν το μικρό βιβλίο. Μεταφέρουν ένα μήνυμα ελέγχου προς έναν εκλεκτό λαό της διαθήκης, ο οποίος βρίσκεται στη διαδικασία να εξεμένεται από το στόμα του Κυρίου. Η δεύτερη φορά που ο Ιησούς αναφέρεται στην ιστορία που προφήτες και δίκαιοι άνδρες επιθύμησαν να δουν

καταγράφεται από τον Λουκά.

Και συ, Καπερναούμ, η υψωμένη έως του ουρανού, έως του άδου θέλεις καταβιβασθή. Όστις ακούει εσάς, εμέ ακούει· και όστις καταφρονεί εσάς, εμέ καταφρονεί· και όστις καταφρονεί εμέ, καταφρονεί τον αποστείλαντά με. Και υπέστρεψαν οι εβδομήκοντα μετά χαράς, λέγοντες, Κύριε, και τα δαιμόνια υποτάσσονται εις ημάς διά του ονόματός σου. Και είπεν προς αυτούς, Εθεώρουν τον Σατανάν ως αστραπήν εκ του ουρανού πεσόντα. Ιδού, σας δίδω εξουσίαν να πατήτε επάνω όφρων και σκορπίων, και επί πάσαν την δύναμιν του εχθρού· και ουδέν θέλει σας βλάψει. Πλην εις τούτο μη χαίρετε, ότι τα πνεύματα υποτάσσονται εις εσάς· αλλά μάλλον χαίρετε, ότι τα ονόματά σας εγράφησαν εν τοις ουρανοίς. Κατ' εκείνην την ώραν ηγαλιάσθη κατά το πνεύμα ο Ιησούς και είπε, Σε ευχαριστώ, Πάτερ, Κύριε του ουρανού και της γης, ότι απέκρυσας ταύτα από σοφών και συνετών και απεκάλυψας αυτά εις νηπίους· ναι, ο Πάτερ, διότι ούτως έγινε αρεστόν ενώπιόν σου. Πάντα παρεδόθησαν εις εμέ υπό του Πατρός μου· και ουδείς γινώσκει τίς είναι ο Υιός, ειμή ο Πατήρ, και τίς είναι ο Πατήρ, ειμή ο Υιός, και εις όντινα θέλει ο Υιός να αποκαλύψη αυτόν. Και στραφείς προς τους μαθητάς είπε κατ' ιδίαν, Μακάριοι οι οφθαλμοί οι βλέποντες όσα βλέπετε· διότι σας λέγω ότι πολλοί προφήται και βασιλείς ηθέλησαν να ιδωσιν όσα σεις βλέπετε, και δεν είδον, και να ακούσωσιν όσα ακούετε, και δεν ήκουσαν. Λουκάς 10:15–24.

Και πάλι, το πλαίσιο μιας ευλογίας που συνδέεται με εκείνους οι οποίοι έχουν το προνόμιο να βλέπουν εκείνο το οποίο οι δίκαιοι επιθύμησαν να δουν αφορά έναν εκλεκτό λαό της διαθήκης, ο οποίος παρακάμπτεται και δεν είναι πρόθυμος να «ακούσει». Η αδελφή White αναφέρεται στην καταδική της Καπερναούμ από τον Χριστό, η οποία αποτελεί σύμβολο της απόρριψης μεγάλου φωτός, και τόνισε τον Αντβεντισμό θέτοντας τον έλεγχο κατά του Αντβεντισμού εντός [αγκυλών].

«Μεταξύ των ομολογουμένων τέκνων του Θεού, πόση λίγη υπομονή έχει εκδηλωθεί, πόσοι πικροί λόγοι έχουν λεχθεί, πόση καταγγελία έχει εκτοξευθεί εναντίον εκείνων που δεν είναι της πίστεώς μας. Πολλοί έχουν θεωρήσει εκείνους που ανήκουν σε άλλες εκκλησίες ως μεγάλους αμαρτωλούς, ενώ ο Κύριος δεν τους θεωρεί κατ' αυτόν τον τρόπο. Εκείνοι που βλέπουν έτσι τα μέλη άλλων εκκλησιών, έχουν ανάγκη να ταπεινωθούν κάτω από την κραταιά χείρα του Θεού. Εκείνοι τους οποίους καταδικάζουν μπορεί να είχαν μόνο λίγο φως, λίγες ευκαιρίες και προνόμια. Αν είχαν το φως που είχαν πολλοί από τα μέλη των εκκλησιών μας, θα μπορούσαν να είχαν προοδεύσει με πολύ ταχύτερο ρυθμό και να είχαν εκπροσωπήσει καλύτερα την πίστη τους ενώπιον του κόσμου. Για εκείνους που καυχώνται για το φως τους, και όμως αποτυγχάνουν να περπατούν μέσα σ' αυτό, ο Χριστός λέγει: “Σας λέγω όμως ότι, κατά την ημέρα της κρίσεως, θα είναι ανεκτότερον για την Τύρο και τη Σιδώνα παρά για σας. Και συ, Καπερναούμ [Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας, που έχετε λάβει μεγάλο φως], η υψωμένη έως του ουρανού [ως προς το προνόμιο], έως του άδου θα καταβιβασθείς· διότι, αν τα θαύματα που έγιναν σε σένα είχαν γίνει στα Σόδομα, θα παρέμεναν έως την ημέρα αυτή. Πλην σας λέγω ότι, κατά την ημέρα της κρίσεως, θα είναι ανεκτότερον για τη γη των Σοδόμων παρά για σένα.” Εκείνον τον καιρό ο Ιησούς αποκρίθηκε και είπε: “Σε ευχαριστώ, Πατέρα, Κύριε του ουρανού και της γης, διότι απέκρυσες ταύτα από σοφούς και συνετούς [κατά τη δική τους εκτίμηση], και τα απεκάλυψες σε νήπια.”»

«Και τώρα, επειδή επράξατε όλα αυτά τα έργα, λέγει ο Κύριος, και σας ελάλησα, εγειρόμενος ενωρίς και λαλών, αλλά δεν ηκούσατε· και σας εκάλεσα, αλλά δεν απεκρίθητε· διά τούτο θα κάμω εις τον οίκον τούτον, ο οποίος καλείται με το όνομά μου, στον οποίον εσείς εμπιστεύεσθε, και εις τον τόπον τον οποίον έδωκα εις εσάς και εις τους πατέρας σας, καθώς έκαμα εις τη Σηλώ. Και θα σας εκβάλω από προσώπου μου, καθώς εξέβαλα όλους τους αδελφούς σας, όλον τον σπόρον του Εφραΐμ.» Review and Herald, August 1, 1893.

Τα «θαυμαστά έργα» που είχαν επιτελεσθεί στον Αντβεντισμό ήταν τα έργα που δίκαιοι άνδρες και προφήτες επεθύμησαν να δουν και να ακούσουν. Εκείνα τα θαυμαστά έργα παριστάνονται στην ιστορία των ετών 1843 και 1844, όταν εκηρύχθη το μήνυμα της Μεσονύκτιας Κραυγής. Ο Αντβεντισμός έχει απορρίψει την ιστορία του, και ιδιαιτέρως την ιστορία των ετών 1843 και 1844. Μια ιστορία που αρχίζει και τελειώνει με απογοήτευση, και επίσης μια ιστορία που προοριζόταν να τους οδηγήσει στη γη που έγινε νέα.

«Είχαν στημένο πίσω τους, στην αρχή της οδού, ένα λαμπρό φως, για το οποίο ένας άγγελος μου είπε ότι ήταν η “κραυγή του μεσονυκτίου”. Το φως αυτό έλαμπε καθ’ όλο το μήκος της οδού και φώτιζε τα βήματά τους, ώστε να μη σκοντάψουν.»

«Εάν κρατούσαν τα μάτια τους προσηλωμένα στον Ιησού, ο οποίος ήταν ακριβώς μπροστά τους, οδηγώντας τους προς την πόλη, ήταν ασφαλείς. Αλλά σύντομα μερικοί απέκαμαν και είπαν ότι η πόλη απείχε πολύ, και ότι περίμεναν να είχαν ήδη εισέλθει σε αυτήν. Τότε ο Ιησούς τούς ενθάρρυνε υψώνοντας τον ένδοξο δεξιό Του βραχίονα, και από τον βραχίονά Του εξήρχετο ένα φως, το οποίο κυμάτιζε επάνω από την ομάδα των Αντβεντιστών, και αυτοί αναφώνησαν: “Αλληλουία!” Άλλοι, με απερισκεψία, αρνήθηκαν το φως που ήταν πίσω τους και είπαν ότι δεν ήταν ο Θεός εκείνος που τους είχε οδηγήσει τόσο μακριά. Το φως που ήταν πίσω τους έσβησε, αφήνοντας τα πόδια τους σε τέλειο σκοτάδι, και αυτοί σκόνταψαν και έχασαν από τα μάτια τους το σημείο και τον Ιησού, και έπεσαν από το μονοπάτι κάτω, μέσα στον σκοτεινό και πονηρό κόσμο που βρισκόταν από κάτω». Early Writings, 15.

Αυτό που αποσφραγίζει τώρα ο Λέων της φυλής του Ιούδα είναι η ιστορία του 1843 και του 1844. Οι «επτά βροντές» αντιπροσωπεύουν την περίοδο από το 1840 έως το 1844, αλλά η περίοδος αυτή περιέχει μια πολύ ιδιαίτερη ιστορία, η οποία έχει προτυπωθεί από την αρχή της ιστορίας της διαθήκης. Καθεμιά από τις μεταρρυθμιστικές κινήσεις παραλληλίζεται με τις άλλες, έχοντας τα ίδια ακριβώς ορόσημα. Εάν διέφεραν η μία από την άλλη, ο Σατανάς θα δημιουργούσε διαφορετικό σχέδιο επίθεσης για κάθε μεταρρυθμιστική κίνηση, αλλά ποτέ δεν το κάνει.

«Όμως ο Σατανάς δεν έμεινε αδρανής. Τώρα επιχείρησε εκείνο που έχει επιχειρήσει σε κάθε άλλη μεταρρυθμιστική κίνηση — να εξαπατήσει και να καταστρέψει τον λαό, επιβάλλοντάς του ως γνήσιο έργο ένα απομίμημα στη θέση του αληθινού. Όπως υπήρξαν ψευδόχριστοι στον πρώτο αιώνα της χριστιανικής εκκλησίας, έτσι εμφανίσθηκαν ψευδοπροφήτες κατά τον δέκατο έκτο αιώνα.» The Great Controversy, 186.

Το ουσιώδες σημείο στο παρόν χωρίο, σε σχέση με το συνολικό μήνυμα που μεταφέρουμε, είναι ότι όταν ο Αντβεντισμός έπαψε να φέρει τον μανδύα του Προτεσταντισμού και αυτός αφαιρέθηκε πλήρως από αυτόν στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, εξακολουθούν εντούτοις να επιμένουν ότι αποτελούν το κίνημα του υπολοίπου το οποίο διακηρύττει τη δυνατή κραυγή του τρίτου αγγέλου.

Ωστόσο, αυτοί είναι το πλαστό. Εάν δεν αναγνωρίσετε ποιο κίνημα φέρει τώρα το κέρασ του Προτεσταντισμού, είναι ουσιαστικά αδύνατον να κατανοήσετε τον παραλληλισμό μεταξύ των δύο κεράτων στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Η ιστορία του 1843 και του 1844 αντιπροσωπεύεται σε κάθε μεταρρυθμιστικό κίνημα, και τώρα θα χρησιμοποιήσουμε την αρχή του αρχαίου Ισραήλ ως εκλεκτού λαού του Θεού και το τέλος του Ισραήλ ως εκλεκτού λαού του Θεού, για να καταδείξουμε το ίδιο σχετικά με τον σύγχρονο Ισραήλ, με έμφαση στα έτη 1843 και 1844, όπως αυτά αντιπροσωπεύονται σε καθεμιά από τις γραμμές των μεταρρυθμιστικών κινήματων.

Ο Μωυσής προφήτευσε ότι ο Κύριος θα ανέγειρε προφήτη όμοιο με τον ίδιο, και εκείνος ο προφήτης ήταν ο Ιησούς. Ο Λουκάς στις Πράξεις επιβεβαιώνει ότι ο Ιησούς εκπλήρωσε την προφητεία του Μωυσή.

Κύριος ό Θεός σου θέλει αναστήσει εις σέ Προφήτην εκ μέσου σου, εκ τῶν ἀδελφῶν σου, ὅμοιον με ἐμέ· αὐτοῦ θέλετε ἀκούει. Δευτερονόμιον 18:15.

Ο Ιησούς είναι ο προφήτης τον οποίο οφείλουμε να ακούμε.

Διότι ο Μωυσής πράγματι είπε προς τους πατέρες· Προφήτην εκ μέσου των αδελφών σας, ὅμοιον με ἐμένα, θα αναστήσει εις εσάς Κύριος ο Θεός σας· αὐτόν θα ἀκούετε κατὰ πάντα, ὅσα αν σας λαλήσει. Και θα συμβεί ὅτι πάσα ψυχή, ἡ ὁποία δεν ἀκούσει ἐκείνον τον προφήτη, θα ἐξολοθρευθεῖ εκ μέσου του λαού. Και μάλιστα, πάντες οἱ προφῆτες ἀπό του Σαμουήλ και των ἐξῆς, ὅσοι ἐλάλησαν, προανήγγειλαν ἐπίσης περί των ἡμερῶν τούτων. Σεις εἴσθε οἱ υἱοὶ των προφητῶν και της διαθήκης την ὁποίαν ἐκαμεν ο Θεός προς τους πατέρας μας, λέγων προς τον Ἀβραάμ· Και εν τῷ σπέρματί σου θα εὐλογηθούν πάσαι αι φυλαὶ της γῆς. Προς εσάς πρῶτον ο Θεός, αφού ἀνέστησε τον Υἱόν αὐτοῦ Ἰησοῦν, ἀπέστειλεν αὐτόν διά να σας εὐλογεῖ, ἀποστρέφων ἕκαστον ἀπό των ἀνομιῶν αὐτοῦ. Πράξεις 3:22–26.

Η γραμμὴ μεταρρύθμισης του Χριστοῦ ἀρχίζει στον καιρό του τέλους, ὅπως συμβαίνει με ὅλες τις γραμμές μεταρρύθμισης. Ο «καιρός του τέλους» στις ἡμέρες του Χριστοῦ ἦταν ἡ γέννησή Του. Η Γραφή δείχνει ὅτι κατὰ τη γέννησή Του υπήρξε ἀύξηση της γνώσεως, σε συμφωνία με τον ὀρισμό του «καιροῦ του τέλους» στο βιβλίο του Δανιήλ. Εἴτε ἐπρόκειτο για τους ποιμένες, εἴτε για τους μάγους ἀπό την ἀνατολή, εἴτε για τον ἐξοργισμένο Ἡρώδη, εἴτε για την Ἄννα και τον Συμεῶν στον ναό, υπήρξε ἀύξηση της γνώσεως ὅταν γεννήθηκε. Στο σημεῖο ἐκεῖνο ἡ ἡγεσία της Ἰουδαϊκῆς ἐκκλησίας παραμερίστηκε. Το διαζύγιο ἦταν προοδευτικό, ἀλλά ἀρχισε με την ἀπό μέρους τους ἀπόρριψη του μηνύματος που ἀποσφραγίστηκε στον καιρό του τέλους.

«Οἱ ἄνθρωποι δεν το γνωρίζουν, ἀλλά ἡ ἀγγελία γεμίζει τον ουρανό με ἀγαλλίαση. Με βαθύτερο και τρυφερότερο ενδιαφέρον, τα ἅγια ὄντα ἀπό τον κόσμο του φωτός ἐλκύονται προς τη γῆ. Ολόκληρος ο κόσμος εἶναι λαμπρότερος ἐξαιτίας της παρουσίας Του. Πάνω ἀπό τους λόφους της Βηθλεέμ ἔχει συναθροισθεῖ ἕνα ἀναρίθμητο πλῆθος ἀγγέλων. Περιμένουν το σύνθημα για να ἀναγγεῖλουν στον κόσμο το χαρμόσυνο ἀγγελμα. Αν οἱ ἡγέτες στον Ἰσραήλ εἶχαν σταθεῖ πιστοὶ στην παρακαταθήκη τους, θα μπορούσαν να εἶχαν μετὰσχει στη χαρά του να ἀναγγεῖλουν τη γέννηση του Ἰησοῦ. Ἀλλά τώρα παραμερίζονται.» Η Ζωή του Χριστοῦ, 47.

Η ηγεσία του Αντβεντισμού παραμερίσθηκε το 1989, όταν εκπληρώθηκε το Δανιήλ 11:40. Ο «καιρός του τέλους» στην ιστορία του Μωυσή, ο οποίος προεικόνιζε τον Ιησού, ήταν η γέννησή του, όταν η οικογένειά του και κατόπιν η θυγατέρα του Φαραώ έλαβαν αυξημένη γνώση σχετικά με το βρέφος Μωυσή. Το όνομά του, βεβαίως, σημαίνει «διασωσμένος από το ύδωρ» και Ιησούς σημαίνει «ο Ιεχωβά σώζει».

Μετά τον «καιρό του τέλους», όλες οι γραμμές μεταρρύθμισης καταδεικνύουν ένα σημείο κατά το οποίο η γνώση που αυξάνεται στη συγκεκριμένη εκείνη ιστορία τυποποιείται σε ένα μήνυμα που μπορεί να προβληθεί ως μαρτυρία προς τη γενεά η οποία πρόκειται να καταστεί υπόλογη για το φως που αποσφραγίσθηκε κατά τον καιρό του τέλους.

Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής επισημοποίησε το μήνυμα του Χριστού, και το μήνυμα του Μωυσή επισημοποιήθηκε στο τεσσαρακοστό έτος της ηλικίας του, όταν επιχείρησε να ελευθερώσει τον Ισραήλ από την Αίγυπτο με τη δική του δύναμη. Το μήνυμα της απελευθέρωσης από την Αίγυπτο ήταν πλέον καταγεγραμμένο στο δημόσιο αρχείο.

Σαράντα έτη αργότερα, το μήνυμα του Μωυσή ενδυναμώθηκε στη φλεγόμενη βάτο και συνοδεύθηκε από δύο σημεία της θείας φύσεως του Θεού, όπως παριστάνονται στη ράβδο που μεταβλήθηκε σε όφι και στο λεπρό χέρι που ο Μωυσής απέσυρε από τον κόλπο του. Το μήνυμα του Ιησού ενδυναμώθηκε κατά το βάπτισμά Του, το οποίο συνοδεύθηκε από δύο σημεία θείας φύσεως, τη φωνή του Πατρός και το Άγιο Πνεύμα. Το επόμενο ορόσημο και στις δύο ιστορίες αντιπροσωπεύει την πρώτη απογοήτευση, τον χρόνο της αναμονής, την άφιξη του δευτέρου αγγέλου ή το 1843.

Η απογοήτευση στη γραμμή του Μωυσή εικονογραφήθηκε από τη σύζυγό του, όταν ο άγγελος κατέβηκε για να θανατώσει τον Μωυσή επειδή δεν είχε περιτέμει τον υιό του. Από φόβο η Σεπφώρα επιτέλεσε η ίδια την τελετή στον υιό τους. Ο Μωυσής είχε λησμονήσει να περιτέμει τον υιό του! Αυτό ακριβώς το σημείο της διαθήκης που είχε δοθεί στον Αβραάμ είχε λησμονηθεί από τον Μωυσή. Ο πατήρ Αβραάμ είχε εκθέσει εκ των προτέρων την πρόρρηση της αιχμαλωσίας και της απελευθέρωσης των Εβραίων μέσα στην Αίγυπτο και από αυτήν, και η προφητεία του επρόκειτο να εκπληρωθεί συγκεκριμένα μέσω του Μωυσή, και ο Μωυσής λησμόνησε να περιτέμει τον υιό του. Σε εκείνο το σημείο ο Μωυσής έστειλε τη Σεπφώρα πίσω να μείνει με τον πατέρα της έως ότου λάβει χώρα η απελευθέρωση. Αυτή παρέμεινε στη Μαδιάμ έως ότου ο Μωυσής οδήγησε τα τέκνα του Ισραήλ διά του ύδατος της Ερυθράς Θαλάσσης, το οποίο, όπως μας πληροφορεί ο απόστολος Παύλος, προτυπώνει το βάπτισμα, ακριβώς την ίδια τελετή που αντικατέστησε την περιτομή. Μη χάσετε αυτό το σημείο. Η άφιξη του waymark που αντιπροσωπεύει τον δεύτερο άγγελο στην ιστορία του Μωυσή, του waymark που προκαλεί την πρώτη απογοήτευση σε εκείνη την ιστορία, ήταν απόρριψη του πρωταρχικού κανόνος της σχέσεως διαθήκης του Αβραάμ με τον Θεό.

Η πρώτη απογοήτευση στη γενεαλογική γραμμή του Χριστού ήταν ο θάνατος του Λαζάρου, τον οποίον η Μάρθα και η Μαρία ήσαν βέβαιες ότι δεν θα είχε συμβεί, εάν ο Ιησούς δεν είχε βραδύνει έως ότου ο Λάζαρος ήταν ήδη νεκρός επί τέσσερις ημέρες. Η απογοήτευση από το ότι ο Ιησούς επέτρεψε στον στενό του φίλο Λάζαρο να πεθάνει και να σαπίσει στον τάφο ήταν τεράστια, όχι

μόνον για τις δύο αδελφές, αλλά και για τους μαθητές. Ωστόσο, η ανάσταση του Λαζάρου έγινε η σφραγίδα ολόκληρης της διακονίας του Χριστού.

«Καθυστερώντας να έλθει προς τον Λάζαρο, ο Χριστός είχε σκοπό ελέους προς εκείνους που δεν Τον είχαν δεχθεί. Παρέμεινε, ώστε, ανασταίνοντας τον Λάζαρο εκ νεκρών, να δώσει στον πεισματικό, άπιστο λαό Του μία ακόμη απόδειξη ότι ήταν πράγματι “η ανάστασις και η ζωή”. Δυσκολευόταν να εγκαταλείψει κάθε ελπίδα για τον λαό, τα πτωχά, περιπλανώμενα πρόβατα του οίκου Ισραήλ. Η καρδιά Του συντριβόταν εξαιτίας της αμετανοησίας τους. Μέσα στο έλεός Του αποφάσισε να τους δώσει μία ακόμη απόδειξη ότι ήταν ο Αποκαταστάτης, ο Μόνος που μπορούσε να φέρει στο φως τη ζωή και την αθανασία. Αυτό επρόκειτο να αποτελέσει μία απόδειξη που οι ιερείς δεν θα μπορούσαν να παρερμηνεύσουν. Αυτός ήταν ο λόγος της καθυστέρησής Του να υπάγει στη Βηθανία. Αυτό το κορυφαίο θαύμα, η ανάσταση του Λαζάρου, επρόκειτο να θέσει τη σφραγίδα του Θεού επάνω στο έργο Του και επάνω στην αξίωσή Του περί θεότητας.» Η Ζωή του Ιησού, σ. 529.

Η σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων του Θεού απεικονίζεται στην ιστορία του 1843 και του 1844, διότι πληροφορούμαστε ότι ήταν ο Λάζαρος εκείνος που οδήγησε τον Χριστό στην Ιερουσαλήμ κατά τη θριαμβευτική είσοδο. Η ιστορία της θριαμβευτικής εισόδου είναι η ιστορία που χρησιμοποιεί η Αδελφή Ουάιτ για να απεικονίσει τη Μεσονύκτια Κραυγή του 1843 και του 1844. Υπήρχε παρεξήγηση σχετικά με το ότι ο Χριστός είχε τη δύναμη να αναστήσει τους νεκρούς διά της δημιουργικής δυνάμεως του Θεού. Η Μαρία και η Ελισάβετ ομολόγησαν ότι γνώριζαν πως ο Ιησούς είχε τη δύναμη να αναστήσει τον Λάζαρο κατά την έσχατη σάλπιγγα, αλλά δεν μπορούσαν να διακρίνουν ότι πράγματι είχε τη δύναμη να τον αναστήσει τότε και εκεί. Βρίσκονταν σε άρνηση αυτής ακριβώς της αλήθειας που ήλθε να καταδείξει με το βάπτισμά Του και με τον θάνατό Του, την αρχή και το τέλος της προσωπικής Του διακονίας των τριάμισι ετών. Δεν μπορούσαν να δουν έως ότου ο λίθος απομακρύνθηκε από τον τάφο, ακριβώς όπως αργότερα το χέρι Του θα αποσυρόταν από ένα σφάλμα σε μερικά από τα αριθμητικά στοιχεία του διαγράμματος του 1843.

Ο Μωυσής, αφού απέπεμψε τη Σεπφώρα από τον επικείμενο αγώνα με τον Φαραώ, συναντήθηκε με τον πρεσβύτερο αδελφό του, τον Ααρών, και οι δύο αγγελιοφόροι προχώρησαν προς την Αίγυπτο εκπροσωπώντας το μήνυμα του δευτέρου αγγέλου. Πριν επιβληθούν οποιεσδήποτε πληγές στην Αίγυπτο, ο Μωυσής προειδοποίησε τον Φαραώ ότι, εάν δεν άφηνε τον Ισραήλ, τον πρωτότοκο του Θεού, να εξέλθει και να λατρεύσει, τότε ο Θεός θα θανάτωνε τον πρωτότοκο της Αιγύπτου.

Καὶ εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τὸν Μωϋσῆν· Ὅταν πορευθῆς νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς Αἴγυπτον, πρόσεχε νὰ κάμῃς ἐνώπιον τοῦ Φαραὼ πάντα τὰ θαύματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔθεσα εἰς τὴν χεῖρά σου· ἀλλ’ ἐγὼ θέλω σκληρύνει τὴν καρδίαν αὐτοῦ, καὶ δὲν θέλει ἀποστείλει τὸν λαόν. Καὶ θέλεις εἰπεῖ πρὸς τὸν Φαραὼ, Οὕτω λέγει ὁ Κύριος· Ὁ Ἰσραὴλ εἶναι υἱός μου, ὁ πρωτότοκός μου· καὶ ἐγὼ λέγω πρὸς σέ, Ἄφες τὸν υἱόν μου νὰ ἀπέλθῃ, διὰ νὰ μὲ λατρεύσῃ· καὶ ἐὰν ἀρνηθῆς νὰ τὸν ἀφήσῃς νὰ ἀπέλθῃ, ἰδοὺ, ἐγὼ θέλω θανατώσει τὸν υἱόν σου, τὸν πρωτότοκόν σου. Ἐξοδος 4:21–23.

Η Κραυγή του Μεσονυκτίου ήταν μια προφητεία που στο μέλλον θα εκπληρωνόταν.

«Κατά την απελευθέρωση του Ισραήλ από την Αίγυπτο, διατάχθηκε εκ νέου η αφιέρωση των πρωτοτόκων. Ενώ οι υιοί του Ισραήλ βρίσκονταν σε δουλεία υπό τους Αιγυπτίους, ο Κύριος πρόσταξε τον Μωυσή να υπάγει προς τον Φαραώ, βασιλέα της Αιγύπτου, και να ειπεί: “Οὐτώ λέγει Κύριος: Ὁ Ἰσραήλ εἶναι ὁ υἱός Μου, ὁ πρωτότοκός Μου· καὶ λέγω πρὸς σέ, Ἄφες τὸν υἱόν Μου νὰ ἀπέλθῃ, διὰ νὰ Με λατρεύσῃ· καὶ ἐὰν ἀρνηθῆς νὰ τὸν ἀφήσῃς, ἰδοὺ, Ἐγὼ θὰ θανατώσω τὸν υἱόν σου, τὸν πρωτότοκό σου.” Ἐξοδος 4:22, 23.»

«Ο Μωυσής μετέφερε το μήνυμά του· αλλά η απάντηση του υπερήφανου βασιλιά ήταν: «Τις είναι ο Κύριος, ώστε να υπακούσω εις την φωνήν Αυτού και να αφήσω τον Ισραήλ να υπάγη; Δεν γνωρίζω τον Κύριον, ούτε θέλω αφήσει τον Ισραήλ να υπάγη». Ἐξοδος 5:2. Ο Κύριος ἐνήργησε υπέρ του λαοῦ Του με σημεῖα και τέρατα, αποστέλλοντας φοβερές κρίσεις ἐπὶ τον Φαραώ. Τέλος, ἐδόθη ἐντολή εις τον ἐξολοθρευόντα ἄγγελο να θανατώσει τα πρωτότοκα ἀνθρώπων και κτηνῶν μεταξύ των Αιγυπτίων. Για να διαφυλαχθῶν οι Ἰσραηλίτες, τους ἐδόθη ἡ ὁδηγία να θέσουν ἐπὶ των παραστάδων των θυρῶν των το αἷμα ἐνός ἐσφαγμένου ἀμνοῦ. Κάθε οἰκία ἐπρεπε να εἶναι σημειωμένη, ὥστε, ὅταν ὁ ἄγγελος ἐρχόταν με την ἀποστολή του θανάτου, να προσπεράσει τις κατοικίες των Ἰσραηλιτῶν». Η Ζωή του Χριστοῦ, 51.

Το μήνυμα της Κραυγῆς του Μεσονυκτίου προς τον Φαραώ προσδιόριζε τον θάνατο των πρωτοτόκων ὡς ἀπάντηση στην ἀνταρσία του Φαραώ. Μόλις το μήνυμα καταχωρίσθηκε στο ἀρχεῖο, οι πληγές, που ἀντιπροσώπευαν τη δύναμη της Κραυγῆς του Μεσονυκτίου κατὰ το θέρος του 1844, ἐπῆλθαν ἐπὶ της Αιγύπτου. Το μήνυμα της Κραυγῆς του Μεσονυκτίου σάρωσε τη χώρα σαν παλιρροϊκό κύμα κατὰ το θέρος του 1844. Οι πληγές σάρωσαν την Αίγυπτο, και ὅταν ἐφθασε ὁ υποσχέμενος θάνατος των πρωτοτόκων, κραυγὴ ἠκούσθη κατὰ το μεσονύκτιον σε ολόκληρη την Αίγυπτο.

Και ὁ Μωυσής εἶπε: Οὐτώ λέγει ὁ Κύριος: Περὶ το μεσονύκτιον θέλω ἐξέλθει ἐν μέσω της Αιγύπτου· και παν πρωτότοκον ἐν τη γῆ της Αιγύπτου θέλει ἀποθάνει, ἀπὸ του πρωτοτόκου του Φαραώ, του καθημένου ἐπὶ του θρόνου αὐτοῦ, ἕως του πρωτοτόκου της δούλης, της ὀπισθεν του μύλου, και παν πρωτότοκον κτήνους. Και θέλει εἰσθαι κραυγὴ μεγάλη καθ’ ὅλην την γῆν της Αιγύπτου, οἷα δεν ἐγεινεν ὁμοία αὐτῆς, οὐδὲ θέλει γείνει πλέον ὁμοία αὐτῆς. Ἐξοδος 11:4–6.

Ἡ θριαμβευτικὴ εἴσοδος του Χριστοῦ στα Ἱεροσόλυμα ὡδήγησε στον σταυρό του Γολγοθά, και οι μαθητῆς του Χριστοῦ και οι λοιποὶ ἀκόλουθοί του βίωσαν μία Μεγάλῃ Απογοήτευση.

«Ἡ ἀπογοήτευσή μας δεν ἦταν τόσο μεγάλη ὡς ἐκείνη των μαθητῶν. Ὅταν ὁ Υἱός του ἀνθρώπου εἰσῆλθε θριαμβευτικὰ στην Ἱερουσαλήμ, ἐκεῖνοι ἀνέμεναν να στεφθεῖ βασιλιάς. Ὁ λαός συνέρρεε ἀπὸ ὅλη τη γύρω περιοχὴ και ἐκράζε: “Ὡσαννά στον Υἱό του Δαβὶδ.” Και ὅταν οι ἱερεῖς και οι πρεσβύτεροι παρακάλεσαν τον Ἰησοῦ να ἐπιτιμήσει το πλήθος, Ἐκεῖνος δήλωσε ὅτι, ἀν αὐτοὶ σιωποῦσαν, ἀκόμη και οι λίθοι θα φώναζαν, διότι ἡ προφητεία ἐπρεπε να ἐκπληρωθεῖ. Κι ὁμως, μέσα σε λίγες ἡμέρες, αὐτοὶ ἀκριβῶς οι μαθητῆς εἶδαν τον ἀγαπημένο τους Διδάσκαλο, τον ὁποῖο πίστευαν ὅτι θα βασιλεύει στον θρόνο του Δαβὶδ, ἀπλωμένο ἐπάνω στον σκληρὸ σταυρό, πάνω ἀπὸ τους χλευάζοντες και ἐμπαίζοντες Φαρισαίους. Οι υψηλές τους ἐλπίδες διαψεύστηκαν, και το σκοτάδι του θανάτου τους περικύκλωσε.» Testimonies, τόμος 1, 57, 58.

Η μεγάλη απογοήτευση των μαθητών και των Μιλλεριτών παριστάνεται επίσης από την ακινητοποίηση των Εβραίων ανάμεσα στο στράτευμα του Φαραώ και την Ερυθρά Θάλασσα.

«Επάνω μας λάμπει το συσσωρευμένο φως των παρελθουσών εποχών. Η καταγραφή της λησμοσύνης του Ισραήλ έχει διατηρηθεί προς διαφώτισή μας. Στην εποχή αυτή ο Θεός έχει εκτείνει τη χείρα Του για να συνάξει προς τον Εαυτό Του έναν λαό από κάθε έθνος, συγγένεια και γλώσσα. Στο κίνημα της παρουσίας Του έχει ενεργήσει υπέρ της κληρονομίας Του, καθώς ενήργησε και για τους Ισραηλίτες, οδηγώντας τους έξω από την Αίγυπτο. Κατά τη μεγάλη απογοήτευση του 1844 η πίστη του λαού Του δοκιμάστηκε, όπως εκείνη των Εβραίων στην Ερυθρά Θάλασσα.» Testimonies, τόμος 8, 115, 116.

Είναι σημαντικό να αντιληφθούμε ότι, όταν ο Χριστός εισήλθε στα Ιεροσόλυμα, η έμπνευση της ώρας προκάλεσε έκρηξη αίνου, την οποία οι Φαρισαίοι επιδίωξαν να κατασιγάσουν. Ο πυρήνας του χορού του αίνου ήταν η αναφορά στον Ιησού ως υιό του Δαβίδ, το ίδιο ακριβώς σύμβολο που χρησιμοποίησε ο Χριστός για να σημάνει το τέλος των λεκτικών του αντιπαραθέσεων με τους σχολαστικούς Ιουδαίους. Εκείνο που ερέθιζε περισσότερο τους Ιουδαίους ήταν η αναγνώριση ότι, αποκαλώντας τον Ιησού Υιό του Δαβίδ, αναφέρονταν κατ' έμμεσον τρόπο στη θριαμβευτική είσοδο του βασιλέως Δαβίδ στα Ιεροσόλυμα.

Στην ιστορία του έργου του Δαβίδ να φέρει την κιβωτό στην Ιερουσαλήμ, η ενδυνάμωση του μηνύματος αντιπροσωπευόταν από την ενδυνάμωση του Δαβίδ.

Και ό Δαβίδ προήει και έμεγαλύνετο, και Κύριος ό Θεός τών δυνάμεων ήτο μετ' αυτόυ. 2 Σαμουήλ 5:10.

Έπειτα ο Δαβίδ αποφάσισε να φέρει την κιβωτό στην Ιερουσαλήμ. Κατά τη μεταφορά της κιβωτού στην πόλη του Δαβίδ, επρόκειτο να υπάρξει απογοήτευση, όπως σε κάθε γραμμή μεταρρύθμισης. Ο Ουζά, του οποίου το όνομα σημαίνει δύναμη, μολονότι γνώριζε πλήρως ότι δεν ήταν εξουσιοδοτημένος να αγγίξει την κιβωτό, το έπραξε εντούτοις. Αυτό ακριβώς το ζήτημα που οδήγησε εξ αρχής την κιβωτό στην αιχμαλωσία ήταν η ανυπακοή προς το αποκεκαλυμμένο θέλημα του Κυρίου και η αυθαίρετη πεποίθηση σχετικά με τη δύναμη που συνδεόταν με την κιβωτό του Θεού. Κι όμως ο Ουζά, ένας ισχυρός άνδρας του Δαβίδ, παρακούσε, όπως ο Μωυσής παρέβη την εντολή της περιτομής. Ο Ουζά επλήγη με θάνατο, και η κιβωτός παρέμεινε έξω από την Ιερουσαλήμ, έως ότου ο Δαβίδ κατανόησε ότι εκείνοι που επιτηρούσαν τον τόπο όπου είχε παραμείνει η κιβωτός μετά τον θάνατο του Ουζά ευλογούνταν. Τότε ο Δαβίδ ξεκίνησε εκ νέου να φέρει την κιβωτό στην Ιερουσαλήμ. Καθώς ο Δαβίδ χόρευε μπαίνοντας στην Ιερουσαλήμ, η σύζυγός του είδε τη γυμνότητά του και απογοητεύθηκε βαθύτατα.

Τρεις γραμμές μεταρρυθμιστικών κινήματων, οι οποίες όλες αναφέρονται στο 1843 και στο 1844, την χρονική εκείνη περίοδο την οποία δίκαιοι άνδρες και προφήτες επεθύμησαν να ιδούν και να ακούσουν. Τα χαρακτηριστικά της αφίξεως του δευτέρου αγγέλου, σηματοδοτώντας έτσι χρόνο αναμονής και απογοήτευση, είναι όλα εύκολα διακριτά. Οι βαθύτερες αλήθειες καταδεικνύουν ότι η απογοήτευση δεν ήταν απλώς μία παρανόηση εκ μέρους του Μωυσή, ή του Οζά, ή της Μάρθας και της Μαρίας, αλλά μία απογοήτευση συνδεδεμένη με την απόρριψη μιας θεμελιώδους αρχής που σχετιζόταν με αυτήν ακριβώς την ιστορία μέσα στην οποία επραγματοποιήθη η απογοήτευση.

Για τον Μωυσή ήταν το σημείο της περιτομής· για τον Οζά ήταν η αυθαίρετη παράβλεψη των εντολών του Θεού σχετικά με την κιβωτό· για την Μάρθα και την Μαρία ήταν έλλειψη πίστεως στη δημιουργική δύναμη του Χριστού να αναστήσει.

Με τον Μωυσή, το απολύτως κεντρικό θέμα της διακονίας του ήταν η εγκαθίδρυση μιας σχέσης διαθήκης με έναν εκλεκτό λαό, και ο Μωυσής λησμόνησε το σημείο εκείνης της διαθήκης. Με τον Ουζζά, επρόκειτο για την ίδια την αρχή της ιερότητας του νόμου του Θεού, η οποία ενσαρκωνόταν στην κιβωτό. Με τη Μάρθα και τη Μαρία, επρόκειτο για το ίδιο το κέντρο της διακονίας του Χριστού, το οποίο άρχιζε με το βάπτισμά Του και κατέληγε στον θάνατο, την ταφή και την ανάστασή Του, όπως αυτά προτυπώνονταν στην αρχή της διακονίας Του. Η πρώτη απογοήτευση του 1843 προκλήθηκε εξαιτίας ενός σφάλματος σε ορισμένα από τα αριθμητικά στοιχεία επάνω στον πίνακα, πράγμα που αποτελούσε εκπλήρωση της προφητείας του Αββακούμ. Το σφάλμα αφορούσε την κατ' εξοχήν αρχή του κινήματος του Μίλλερ — την αρχή ημέρα αντί έτους.

Οι «επτά βροντές» αντιπροσωπεύουν το Κίνημα της Δευτέρας Παρουσίας από το 1840 έως το 1844, αλλά μέσα σε εκείνο το κίνημα βρίσκεται η ιστορία του 1843 έως του 1844, η οποία αρχίζει και τελειώνει με μία απογοήτευση, θέτοντας έτσι επί της ιστορίας εκείνης την υπογραφή του Άλφα και του Ωμέγα. Και αυτή η ιστορία είναι ακριβώς η ίδια ιστορία την οποία ο Ιησούς και η Έλεν Ουάιτ υποδεικνύουν ως την ιερή ιστορία που οι δίκαιοι πάντοτε ποθούν να δουν.

Αυτές οι τέσσερις γραμμές· ο Μωυσής, ο Δαβίδ, ο Χριστός και οι Μιλλερίτες διδάσκουν ότι, όταν η παραβολή των δέκα παρθένων επαναληφθεί στο τέλος του κόσμου, θα υπάρξει μια ενδυνάμωση, όχι του μηνύματος του δευτέρου αγγέλου, αλλά του μηνύματος του τρίτου αγγέλου, η οποία ακολουθείται από μια απογοήτευση, που αρχίζει έναν χρόνο καθυστέρησης.

Όταν ο πρώτος άγγελος κατήλθε στις 11 Αυγούστου 1840, επιβεβαίωσε τον κύριο προφητικό κανόνα των Μιλλεριτών, και η πρώτη τους απογοήτευση θα συνδεόταν ειδικώς με εκείνον τον κανόνα. Όταν εκείνη η απογοήτευση και ο καιρός της καθυστέρησης έληξαν κατά την Κραυγή του Μεσονυκτίου, εκείνο το μήνυμα θα σχετιζόταν επίσης με την αρχή της ημέρας αντί έτους, όπως και ο προσδιορισμός ότι ο Χριστός θα ερχόταν στις 22 Οκτωβρίου 1844. Και τα τέσσερα ορόσημα από το 1840 έως το 1844 συνδέονταν με την αρχή της ημέρας αντί έτους.

Οι Ιουδαίοι κατεστάθησαν θεματοφύλακες του νόμου του Θεού, και το ζήτημα που παριστάνεται στη γραμμή του Μωυσή είναι ο νόμος του Θεού και τα διατάγματα. Στην ιστορία του Δαβίδ ήταν και πάλι ο νόμος του Θεού. Στην ιστορία του Χριστού ήταν ο νόμος του Θεού, διότι χωρίς χύση αίματος δεν υπάρχει άφεση της αμαρτίας που έχει αποκαλυφθεί στον αμαρτωλό από τον νόμο του Θεού. Αλλά ο Αντβεντισμός κατεστάθη θεματοφύλακας όχι μόνο του νόμου του Θεού αλλά και του προφητικού Λόγου.

Επομένως, το θέμα στη γραμμή της ιστορίας των Μιλλεριτών είναι οι προφητικοί κανόνες του Θεού. Στο τέλος του Αντβεντισμού, θα πρόκειται και πάλι για τους κανόνες της προφητικής ερμηνείας, αλλά από το 1844 και έπειτα ο προφητικός χρόνος δεν πρέπει πλέον να εφαρμόζεται. Οι κανόνες στο τέλος θεμελιώνονται στην Άλφα και την Ωμέγα, οι οποίες καταδεικνύουν το τέλος από την αρχή.

Όταν η οθωμανική υπεροχή έπαυσε, σε εκπλήρωση του δευτέρου ουαί, το οποίο αντιπροσώπευε την προφητική δραστηριότητα του Ισλάμ, εκπληρώθηκε η προφητεία των τριακοσίων ενενήντα ενός ετών και δεκαπέντε ημερών της Αποκάλυψης 9:15, και επιβεβαιώθηκε η «αρχή της ημέρας αντί έτους», η οποία αποτελούσε την ίδια την καρδιά του έργου του Μίλλερ.

Όταν το Ισλάμ έπληξε την 11η Σεπτεμβρίου 2001, η έλευση του τρίτου ουαί, σε εκπλήρωση της Αποκάλυψης 8:13, εκπληρώθηκε, και η αρχή που αποτελούσε την ίδια την καρδιά του έργου του Future for America επιβεβαιώθηκε· η αρχή αυτή, διατυπωμένη απλά, είναι η επανάληψη της ιστορίας. Μια προφητεία μιας σάλπιγγας ουαί που αντιπροσώπευε το Ισλάμ επιβεβαιώθηκε, όταν εκπληρώθηκαν τόσο ο άγγελος της Αποκάλυψης δέκα το 1840 όσο και ο άγγελος της Αποκάλυψης δεκαοκτώ το 2001. Η ιστορία είχε επαναληφθεί. Αυτό που θα αναμενόταν κατόπιν είναι μια απογοήτευση.

Η απογοήτευση θα εισήγαγε έναν χρόνο καθυστέρησης. Η απογοήτευση θα αποθάρρυνε και θα διασκόρπιζε όσους συμμετείχαν στο έργο. Η απογοήτευση θα πραγματοποιείτο εξαιτίας της παραθεώρησης ενός θεμελιώδους νόμου της προφητείας, πράγματι του πρωταρχικού κανόνα της προφητείας που εδραιώθηκε στην αρχή του Αντβεντισμού. Η ενδυνάμωση της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 συνδεόταν με το Ισλάμ και η απογοήτευση της 18ης Ιουλίου 2020 αφορούσε το Ισλάμ. Πληροφορούμεθα ότι εκείνο που επέτρεψε στον Samuel Snow και σε άλλους κατόπιν να αναγνωρίσουν την ημερομηνία της 22ας Οκτωβρίου 1844 ήταν ότι ο Κύριος απέσυρε το χέρι Του από ένα σφάλμα σε ορισμένους από τους υπολογισμούς του διαγράμματος του 1843. Τότε ο Snow και οι Μιλλερίτες είδαν ότι η ίδια απόδειξη η οποία τους είχε οδηγήσει να προβλέψουν το έτος 1843 για την εκπλήρωση της προφητείας των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών αναγνωρίστηκε τότε ως ακριβώς η ίδια απόδειξη που τους επέτρεψε να προσδιορίσουν την 22α Οκτωβρίου 1844.

«Ο Ιησούς και όλη η επουράνια στρατιά κοίταζαν με συμπάθεια και αγάπη εκείνους που, με γλυκιά προσδοκία, είχαν ποθήσει να δουν Εκείνον τον οποίο αγαπούσαν οι ψυχές τους. Άγγελοι αιωρούνταν γύρω τους, για να τους στηρίξουν κατά την ώρα της δοκιμασίας τους. Εκείνοι που είχαν παραμελήσει να δεχθούν το ουράνιο μήνυμα αφέθηκαν στο σκοτάδι, και η οργή του Θεού εξήφθη εναντίον τους, επειδή δεν θέλησαν να δεχθούν το φως το οποίο τους είχε στείλει από τον ουρανό. Εκείνοι οι πιστοί, απογοητευμένοι άνθρωποι, που δεν μπορούσαν να κατανοήσουν γιατί ο Κύριός τους δεν ήλθε, δεν αφέθηκαν στο σκοτάδι. Πάλι οδηγήθηκαν στις Γραφές τους για να ερευνήσουν τις προφητικές περιόδους. Το χέρι του Κυρίου απομακρύνθηκε από τους αριθμούς, και το λάθος εξηγήθηκε. Είδαν ότι οι προφητικές περίοδοι έφθαναν έως το 1844, και ότι τα ίδια αποδεικτικά στοιχεία που είχαν παρουσιάσει για να δείξουν ότι οι προφητικές περίοδοι έκλειναν το 1843, αποδείκνυαν ότι αυτές θα τερματιζόνταν το 1844. Φως από τον Λόγο του Θεού έλαμψε επάνω στη θέση τους, και ανακάλυψαν χρόνο καθυστέρησης—«Αν και αργεί [το όραμα], περίμενε αυτό». Μέσα στην αγάπη τους για την άμεση έλευση του Χριστού, είχαν παραβλέψει την καθυστέρηση του οράματος, η οποία ήταν υπολογισμένη να φανερώσει τους αληθινά προσμένοντες. Πάλι είχαν ένα χρονικό σημείο. Ωστόσο, είδα ότι πολλοί από αυτούς δεν μπορούσαν να υψωθούν πάνω από τη βαριά απογοήτευσή τους, ώστε να κατέχουν εκείνον τον βαθμό ζήλου και ενεργητικότητας που είχε χαρακτηρίσει την πίστη τους το 1843». Early Writings, 236, 237.

Θα πρέπει να αναμένουμε ότι τα στοιχεία τα οποία οδήγησαν σε μια πρόβλεψη περί επιθέσεως του Ισλάμ εναντίον των Ηνωμένων Πολιτειών στις 18 Ιουλίου 2020 θα επιβεβαιώσουν ότι, κατά τον επικείμενο νόμο της Κυριακής, το Ισλάμ είναι η κρίση που επιφέρεται κατά των Ηνωμένων Πολιτειών, χωρίς πλέον το στοιχείο του χρόνου να συνδέεται με το γεγονός.

Τέσσερα κύρια ορόσημα στην ιστορία από το 1840 έως το 1844. Κάθε ορόσημο συνδέεται με την εφαρμογή του πρωταρχικού κανόνα του Μίλλερ — της αρχής ημέρα αντί έτους.

Τέσσερα κύρια ορόσημα στην ιστορία από το 2001 έως τον νόμο της Κυριακής. Η 11η Σεπτεμβρίου 2001 ήταν το Ισλάμ. Η αποτυχημένη πρόβλεψη της 18ης Ιουλίου 2020 αφορούσε το Ισλάμ. Κάθε ορόσημο συνδέεται με την εφαρμογή του πρωταρχικού κανόνα του Future for America — την επανάληψη της ιστορίας. Οι «επτά βροντές» αντιπροσωπεύουν μελλοντικά γεγονότα που θα αποκαλυφθούν με τη σειρά τους. Το πρώτο από τα τέσσερα ορόσημα ήταν η 11η Σεπτεμβρίου 2001, η οποία προσδιόρισε μια επίθεση κατά των Ηνωμένων Πολιτειών από το Ισλάμ, σε εκπλήρωση του τρίτου αλίμονο. Το τελευταίο ορόσημο, που αντιπροσωπεύει τον νόμο της Κυριακής στην ιστορία μας, πρέπει να αφορά το Ισλάμ, διότι το Άλφα και το Ωμέγα πάντοτε απεικονίζουν το τέλος από την αρχή, και το Άλφα και το Ωμέγα είναι Εκείνος που σφράγισε τις «επτά βροντές» για αυτήν ακριβώς την ιστορία. Το Ισλάμ θα επιτεθεί στις Ηνωμένες Πολιτείες κατά τον νόμο της Κυριακής.

Αυτό είναι ένα από τα τρία κύρια στοιχεία της αποσφραγίσεως των επτά βροντών που τώρα ανοίγεται. Μόλις ο Μωυσής ανήγγειλε το μήνυμα που προεικόνιζε την Κραυγή του Μεσονυκτίου στη δική του ιστορική γραμμή, οι τελικές κινήσεις υπήρξαν ταχείες. Δέκα υπερφυσικές καταστρεπτικές πληγές, έως ότου εκπληρώθηκε η προφητεία περί του πρωτοτόκου, προκαλώντας την κραυγή κατά το Μεσονύκτιο στην Αίγυπτο. Μόλις ο Χριστός εισήλθε στην Ιερουσαλήμ, τα ταχεία βήματα προς τον σταυρό είχαν ήδη τεθεί σε πορεία. Όταν το μήνυμα ανηγγέλθη, δεν υπήρχε επιστροφή. Από τη συνάθροιση κατασκήνωσης του Exeter στις 12 Αυγούστου 1844, λιγότερο από δύο μήνες αργότερα, η πρόρρηση εκπληρώθηκε.

Και έγινε λόγος Κυρίου προς εμέ, λέγων· Υιέ ανθρώπου, ποια είναι αυτή η παροιμία που έχετε στη γη του Ισραήλ, λέγοντας· Οι ημέρες παρατείνονται, και κάθε όραση αποτυγχάνει· Διά τούτο ειπέ προς αυτούς· Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός· Θα παύσω αυτή την παροιμία, και δεν θα τη χρησιμοποιούν πλέον ως παροιμία στον Ισραήλ· αλλά ειπέ προς αυτούς· Οι ημέρες είναι πλησίον, και η εκπλήρωση κάθε οράσεως. Διότι δεν θα υπάρξει πλέον καμία μάταιη όραση ούτε κολακευτική μαντεία μέσα στον οίκο του Ισραήλ. Διότι εγώ είμαι ο Κύριος· θα λαλήσω, και ο λόγος που θα λαλήσω θα πραγματοποιηθεί· δεν θα παραταθεί πλέον· διότι στις ημέρες σας, ω οίκος αποστάτης, θα ειπώ τον λόγο, και θα τον εκτελέσω, λέγει Κύριος ο Θεός. Και έγινε πάλι λόγος Κυρίου προς εμέ, λέγων· Υιέ ανθρώπου, ιδού, αυτοί από τον οίκο του Ισραήλ λέγουν· Η όραση που βλέπει είναι για πολλές ημέρες από τώρα, και προφητεύει για καιρούς που είναι μακράν. Διά τούτο ειπέ προς αυτούς· Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός· Κανένας από τους λόγους μου δεν θα παραταθεί πλέον· αλλά ο λόγος που ελάλησα θα εκτελεσθεί, λέγει Κύριος ο Θεός. Ιεζεκιήλ 12:21–28.